

[Økonomiministeren.]

fødemidler i forhold til det samlede forbrug — absolut vil have fordel af, at man lader fødemidlerne indgå med en større procent i pristallet. Det beror helt på, hvordan priserne bevæger sig for fødemidlerne; og om man vil give sig til at arbejde med forskellige pristal, er i hvert fald noget, man må overveje grundigt.

Til hr. Antonsen vil jeg gerne sige, at det jo er sådan, at man i pristalsnævnet har arbejdet med spørgsmålet om mere regelmæssige forbrugsundersøgelser. Jeg har forstået det sådan, at der hos alle i folketingssalen, i pristalsnævnet og i regeringen er en positiv indstilling over for hyppigere og mere regelmæssige forbrugsundersøgelser. Men jeg er ikke sikker på, at det er en absolut fordel at lægge sig fast på bestemte tidsmæssige mellemrum, altså at sige hvert tredje eller hvert fjerde år, for vi er jo meget interesseret i, at disse undersøgelsesresultater kan indføres som et ændret grundlag samtidig med, at man går over fra én overenskomstperiode til en anden. Herhjemme har vi på det private arbejdsmarked set, at overenskomstperioderne kan variere; man kan have kortere og længere overenskomstperioder, og derfor er det vel en fordel, at man har en vis bevægelsesfrihed, så man kan ændre de perioder, man laver forbrugsundersøgelser for, således at resultatet af dem netop kan få virkning ved en overenskomståndring. Vi har jo haft en række vanskeligheder, når forbrugsundersøgelsesresultatet er fremkommet umiddelbart efter, at man har fået en overenskomst igennem, og derfor vil jeg mene, at man bør tage hensyn hertil. Dertil kommer, at der jo kan være perioder med større prisstabilitet end andre og med større stabil forbrugs-sammensætning end andre, og derfor bør der vel være en vis fleksibilitet. Personlig vil jeg ikke have noget imod, at man drøfter dette problem; hvis der er almindelig positiv indstilling til at tage det med i denne lov, har jeg ikke noget imod det; jeg tror bare, man skal være varsom med at have alt for rigoristiske regler. Man står sig sikkert bedst ved at have en vis fleksibilitet. Nu er hr. Antonsens parti jo også repræsenteret i pristalsnævnet, som er et rådgivende organ, og her kan man jo diskutere disse ting og komme med forslag.

Jeg vil meget gerne i samråd i udvalget drøfte alle de mange enkeltheder, der har været fremme, og jeg takker endnu en gang for den positive tilslutning.

Guldberg: Jeg fik det indtryk af økonomi-ministerens svar, at der alligevel var noget om det, jeg var inde på vedrørende det i virkeligheden meget usikre grundlag, og at der måske alligevel var lidt mere at snakke om, end jeg på forhånd gik ud fra. Det synes jeg lyder meget interessant, og derfor vil jeg gerne for nu at blive helt klar derover lige spørge, hvordan det ligger med dette.

På et enkelt punkt er jeg meget uenig i, hvad økonomiministeren sagde, men det kan godt være, det er, fordi jeg har misforstået det. Det er bemærkningen om, at pristallets funktion f. eks. i forhold til folketingsmændenes løn — og vi kunne have brugt andre højere indtægtsgupper, hvis jeg må bruge det udtryk — er at give en belysning af prisniveauet. Det kan man selvfølgelig godt sige, men det mener jeg ikke er formålet, og jeg tror heller aldrig, det har været det. Jeg tror, at formålet med et lønregulerende pristal er at sikre, at parterne kan slutte aftaler, herunder at arbejdsmarkedets parter eller staten som arbejdsgiver har et grundlag for i den periode, hvori aftalen løber, at kunne give en dækning, der opfylder den forudsætning, hvorunder aftalen er afsluttet. Hvis dette er meningen, er vort nuværende pristalssystem helt ude af forbindelse med sit oprindelige formål, og så er det heller ikke — bestemt ikke — noget barometer. Når man kan have eksempler på, at enkelte poster kan udløse indtægtsstigninger, der er væsentligt større end — somme tider mere end dobbelt så store som — udgiftsstigningen, hvad har det så med barometer at gøre? Hvis det ligger sådan, at en pristalsstigning i det system, vi har indrettet os med, rent faktisk udløser indkomststigninger, som f. eks. kan være det dobbelte af de udgiftsstigninger, de svarer til, er det i hvert tilfælde helt sikkert, at dette er en fortrinlig inflationsmekanisme, der ikke kan være i lønmodtagernes interesse.

Fejlen ligger selvfølgelig i, at man har villet lave et indeks, der også skulle bruges til alt muligt andet end det, det oprindeligt var beregnet til. Når man laver indeks, giver man jo vægt, og når man laver vægt